

piccolo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

ปริซึม ส่องความรู้สึกลับ

프리즘

ชนวิอินพ็อง

เขียน

วิทียา จันทรพันธ์

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เมื่อคุณพยายามปรับเปลี่ยนบางอย่างให้ตรงกัน

ยุคแห่งจักรวาลก็จะค่อย ๆ ดับสลาย

ชีวิตประจำวันติดขัดอยู่ที่เดิมราวกับที่คั่นหนังสือ

คำว่าความจริงนุกงูใจมึนคู้รอกอย่างโหดเหี้ยมไม่ต่างจากใจโรใจร้าย

- ชนวิอินพ็อง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

บนท้องฟ้ามีปูเมฆ บนท้องถนนมีผู้คน

แม้เมฆบนท้องฟ้าจะไม่เหมือนกันเลยสักวัน แต่ผู้คนต่างก็ต้อง
ย่ำเท้าเดินหน้าต่อไปบนท้องถนนที่เรียกว่า “ชีวิต” หากแต่วิถีชีวิตของ
แต่ละคนก็ย่อมต่างกันออกไป บางคนสดใสและชุ่มฉ่ำดังแสงแดดกลาง
ฤดูร้อน บางคนหม่นซึมดังใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง แต่ทุกคน
ที่ยังมีชีวิตก็ยังคงมีชีวิตกันต่อไปเพียงเพื่อเฝ้ารอใครสักคนมาเติมเต็ม
และสดใสมากระทบหัวใจ เพื่อให้เสียชีวิตอันสดใสได้ทอประกาย

p/coco/o

คำนำผู้เขียน

แม้โลกนี้จะดูอันตรายและไม่น่าไว้วางใจ
แต่ทุกสิ่งในแต่ละยุคสมัยก็ดำรงอยู่และขับเคลื่อนไปข้างหน้าได้

เสมอ

มนุษยชาติอย่างเราผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาได้ทุกครั้ง
ดังนั้นโปรดอย่าหวงแหนความรู้สึกรัก
ไม่ว่าจะกับตัวเองหรือกับผู้อื่น และแม้กระทั่งกับโลกใบนี้
เชื่อเถอะค่ะว่า ณ ขณะนี้เป็นช่วงเวลาที่คุณควรกับความรักที่สุด

แล้ว

ชนวิอินพียง

สารบัญ

ฤดูร้อน บนถนนที่ลงตัวที่สุด	1
กลางฤดูร้อน คุณวิญญูณกับเจ้าวอลลาบี แห่งค้ำคืนที่นอนไม่หลับ	37
ต้นฤดูใบไม้ร่วง ไมเนอร์สเกลแดนเร้าร้อนเพื่อเลือด	73
ฤดูใบไม้ร่วง ความหนาวเย็นชุ่มชื้น	105
ต้นฤดูใบไม้ผลิ ความพิเศษของฤดูใบไม้ผลิ	144
ฤดูร้อนอีกครั้ง ตลอดไปของฤดูกาลหนึ่ง ฤดูกาลหนึ่งตลอดไป	182
จากใจผู้เขียน	215
จากใจผู้แปล	219
เกี่ยวกับผู้เขียน	221
เกี่ยวกับผู้แปล	222

ฤดูร้อน
บนถนนที่สว่างที่สุด

1

ถนนสายนี้เนืองแน่นไปด้วยผู้คนมากมายเหลือเกิน

येจินจิบกาแฟพร้อมกับคิดเงี้ยว ๆ คนเดียว น้ำแข็งในแก้วเก็บความเย็นแบบโปร่งใสส่งเสียงกังวานยามเคลื่อนกระทบกันไปมา เธอกำลังยืนอยู่ตรงมุมตึกนอกตัวอาคารซึ่งติดตັงกันสาดลายลูกคลื่นละมุนตาเอาไว้ บริเวณนั้นโดนอาคารเหมาะแก่การนั่งพัก ชั้นหนึ่งยังคงติดประกาศปล່อยให้เช่า येจินเลยไม่ต้องสบตากับใคร ๆ ที่นี้ มีผู้คนเดินสัญจรผ่านไปมาตลอดเวลา เธอคอยลอบสังเกตุผู้คนเหล่านั้น นับได้ว่าเป็นสถานที่ที่ใ้เ้มองหาความหมายเล็ก ๆ ผ่านแววตาของบุคคลที่สามได้พอดีพอดี ออฟฟิศของयेจินอยู่ห่างจากที่นี้ไปไม่กี่ช่วงตึก เธอเจอสถานที่แห่งนี้ครั้งแรกโดยบังเอิญ ทว่าตอนนั้นกลับมีเหตุผลชัดเจนให้กระตือรือร้นมาเยือนเป็นพิเศษ นั่นคือเพื่อพบ “ใครคนหนึ่ง”

อากาศในฤดูร้อนอบอ้าวเหลือทน येจินเผลอหรีตาดลงโดยอัตโนมัติ โลกยามกลางวันฉบับเมืองดูคล้ายกับภาพมายา ทุกสถานที่ราวกับไม่มีอยู่จริง เป็นไปได้ไหมว่าแสงแดดจ้าในวันนี้ช่วยขับวัตถุต่าง ๆ ให้ดูสว่างขึ้นอีก บนท้องถนนทั้งวุ่นวายและอีกที่ก็ ผู้คนเดิน

ซวกัไขวไปมาไม่ซาดสลาย รีมผีปากของพวเขาเปล่งเสียงเป็นภาษา หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นภาษาเกาหลี ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ หรือ แม้กระทั่งคำศัพท์ที่เธอไม่เคยรู้จัก...ขณะที่พวกเขาก้าวเดินไป ภาษาที่เอ่ยออกมาแล่นเข้าสู่โสตประสาทของเยจิน ถ้อยคำไม่ปะติดปะต่อ ไม่เข้าใจทั้งความหมายและบริบท หากนำคำศัพท์ทั้งหลายมาเรียบเรียง เป็นประโยคจะมีความหมายว่าอะไรกันแน่ หรือนั้นเป็นแค่การเรียง ต่อกันของถ้อยคำ ไม่ต่างจากการขีดเขียนไร้ความหมาย ไม่น่หรือก มันอาจเป็นประโยคสละสลวยซึ่งร้อยเรียงกันได้อย่างลงตัว เธอปรารถนา ที่จะเชื่อแบบหลังมากกว่า

สมัยก่อนเยจินเคยคิดว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนมีสาเหตุ แต่ตอนนี้ กลับไม่คิดเช่นนั้น ด้วยอายุที่เพิ่มมากขึ้น เยจินเลยเริ่มเชื่อเรื่องเหตุ บังเอิญและพรหมลิขิต เช่นเดียวกับการพบเจอกันของผู้คนที่อาจไม่มี เหตุผลหรือจุดมุ่งหมาย เป็นแค่เพียงความบังเอิญหรือไม่ก็เป็นเรื่อง มหัศจรรย์ คนสองคนที่ไม่มีอะไรคล้ายคลึงกันเลยจึงหลอมรวมขึ้น เป็นหนึ่งเดียวได้อย่างงดงาม เยจินคิดแบบนี้

ในหัวของเธอถึงจะมีขึ้นมากะทันหัน ลมหายใจอุ่นๆตามมา ด้วยเสียงเครื่องครัวคราด ดวงตาข่มขื่นคู่นั้นยังคงติดอยู่ในความทรงจำ ของเยจิน เธอเกิดในบ้านที่มีคอกวัว อาศัยอยู่ที่นั่นจนจบจนจบชั้นประถม เหมคือลูกวัวซึ่งเยจินตั้งชื่อให้ นับตั้งแต่ว่าแม่วัวจะมีตั้งท้อง เธอก็ ตั้งหน้าตั้งตารอคอยลูกวัวตัวน้อย กระทั่งเยจินเข้าเรียนชั้นมัธยมต้น ทั้งครอบครัวก็ย้ายไปอยู่ในเขตเมืองใหญ่ ทว่าความทรงจำวัยเด็กยังคง แจ่มชัด ต่อให้หลับตาลงท่ามกลางความพลุกพล่านของเมืองใหญ่ เธอก็ยังพอจะได้ยินเสียงดอกไม้ใบหญ้าพลิ้วไหวอยู่กลางสายลม อ้า ยามสุดหายใจลึกสุดปอดก็ยังคงได้กลิ่นฟางข้าวเปียกชุ่ม สถานที่

อันน่าเบื่อหน่ายซึ่งสัมผัสได้ถึงกลิ่นยามเย็นเดี่ยวดายจนน่าขนลุก แม้จะเป็นแบบนั้นแต่ก็ยังคงหวงคิดถึงเสมอ นับจากวันที่พ่อขายเขมิ ไปโดยไม่บอกกล่าวกัน เยจินก็ไม่อาจยกโทษให้ที่แห่งนั้นได้อีก แม้จะผ่านไปหลายปีแล้ว แต่เสียงร้องคร่ำครวญของจองมีตลอดคำคืนนั้นก็ยิ่งแผดดังขึ้นในฝันร้ายของเธอ ความฝันนั้นน่ากลัวมาก เยจินเห็น แก้มเขียวช้ำของพ่อเด่นชัด พ่อถอดของขวัญกล่องใหญ่ที่ห่อด้วยกระดาษลายสกอตสีส้มสดใส เป็นของขวัญที่ทานซื้อให้เยจินด้วยเงินจากการขายเขมิ ภาพทั้งหมดนั้นคลุมแผ่อยู่ในหัวของเยจินตลอดมา เสมือนผ้าห่มซึ่งถักทอขึ้นอย่างลวกๆ ไร้ความประณีต

ในกล่องลายสกอตนั้นบรรจุของขวัญกระจุกกระจิมน่ารักมากมาย อุปกรณ์การเรียนต่างๆ เช่น ชุดเรขาคณิต ดินสอ สมุดโน้ต กระจก หวี ของเล่น และตุ๊กตา ครั้งแรกเยจินไม่นี้ก็อยากแต่ต้อง แต่พอคิดว่าทั้งหมดนี้เป็นมรดกจากเขมิกี้เริ่มรักและหวงแหนพวกมันราวกับสมบัติล้ำค่า สิ่งที่เธอรักมากที่สุด ในบรรดาข้าวของทั้งหมดคือปริซึมทรงสามเหลี่ยม มันมีรูปร่างคล้ายกับพีระมิด หากวางไว้ในที่มีแดดจะเป็นแค่ก้อนแก้วไร้ประโยชน์ แต่หากวางกลางแดดจ้าจะแตกต่างอย่างชัดเจน ในวันที่อากาศแจ่มใส เยจินมักนำปริซึมออกมาสัมผัสแสงแดด ฝ้ามองความเปลี่ยนแปลงของคลื่นหลากสีจากดวงอาทิตย์ซึ่งส่องแสงวิบวามต่างกันไปตามองศา ช่างน่ามหัศจรรย์เหลือเกิน เธอทดลองไปเรื่อยๆ จนแทบไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน เยจินชอบของเล่นวิเศษที่เสกแสงได้เหมือนสายรุ้งขึ้นนี้มาก

วันถัดมา ครอบครัวของเธอเตรียมทำความสะอาดบ้านครั้งใหญ่ เยจินค้นหาปริซึมของเธอ ก่อนจะพบว่ามันกำลังส่องแสงแวววาวคล้ายกับปราสาทแก้วอยู่บนหิ้งสูง เธอพยายามเขย่งปลายเท้า ยึดมือออกไป

จนสัมผัสผิวที่ลื่นและเย็นของปรีชึมได้ อีกนิตเท่านั้น เยจินใช้นิ้วเรียวยเล็ก คลำสะปะสะปะไปมา เมื่อปลายนิ้วคว่ำยอดแหลมได้ เธอก็นึกว่า สำเร็จแน่แล้ว ทว่าปรีชึมที่ตั้งอยู่กลับล้มลงดังโครม เคลื่อนหมุนมา ยังฝั่งเธอ เยจินคิดว่าน่าจะคว่ำไว้ได้ แต่...กรี๊ด – เธอหวัดร้องสุดเสียง บริเวณเท้าเจ็บแปลบ รู้สึกแสบผิวไปหมด พริบตาที่ปลายแหลมของ ปรีชึมจะตกลงพื้นได้ขูดบริเวณขาของเธอเป็นเส้นตรง ก่อนกระแทก ตกลงสู่หลังเท้าเธออย่างจัง เยจินตกใจมาก หอบหายใจถี่ จ้องมอง พื้น อารุธรายกาจตั้งสงบนิ่งอยู่บนนั้นราวกับเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ปรีชึมแท่งนั้นถูกเงาของเหยจินบดบัง ไม่อาจส่องแสงใด

เรื่องทั้งหมดนี้ฝังอยู่ในความทรงจำของเหยจินอย่างน่าประหลาด อุบัติเหตุในวันนั้นไม่ได้ฝากไว้แค่รอยแผลเป็นที่ดูคล้ายรอยดินสอจาง ๆ บนขาเท่านั้น แต่มันย้ำเตือนให้เหยจินคิดได้ว่า หากทุ่มเทความรักมากเกินไป สิ่งที่ย้อนกลับมาอาจเป็นความเจ็บปวดและบาดแผล อารมณ์ ดังกล่าวในภาษาผู้ใหญ่เรียกกันว่าการถูกหักหลัง ความคิดหนึ่ง แวบขึ้นมาอย่างไร้ที่มาที่ไป สุดท้ายสิ่งที่สวยงามและแหลมคมอาจเป็น ดาบสองคมที่มอบบาดแผลให้แก่เราได้สินะ ภายหลังเหยจินมีปรีชึม ขึ้นที่สอง แต่คราวนี้เธอไม่หยิบมาเล่นอีก มันกลายเป็นข้าวของจิปาถะ ซึ่งถูกเก็บยัดไว้มุมหนึ่งภายในตู้รองเท้ามีดมืดมิด ผิวสัมผัสของมันขุ่นมัว จากฝุ่นและกาลเวลา ถูกวางทิ้งไว้ที่นั่น ไม่เคยสัมผัสแสง ก่อนจะ หายไปในวันหนึ่งโดยที่เหยจินจำไม่ได้ด้วยซ้ำ

เสียงกระหึ่มของมอเตอร์ไซค์ส่งของจากแอปพลิเคชันเจ้าต่าง ๆ ที่แล่นผ่านไปมานับสิบครั้งต่อวันช่วยขับไล่ฝันร้ายเรื่องปรีชึมกับกล่อง ของขวัญไปจากหัวของเหยจินจนหมด ไซ้แล้ว ตอนนี้นั้นฉันทกลายเป็นผู้ใหญ่ และกำลังยืนอยู่ในเมืองใหญ่ ภาพความหลังในวัยเด็กทั้งหมดถูกสลัด

ทิ้งไป สติของเขายิงกลับคืนสู่ปัจจุบัน

ถนนที่แห่งนี้คือมุมถนนในแขวงฮโยโก¹ ใจกลางกรุงโซล มีร้านค้าหรือหจกเรียงรายนับไม่ถ้วน บริเวณด้านหลังเป็นที่ตั้งของคลินิกศัลยกรรมความงามหลายแห่ง ก่อนถึงช่วงต้นปี 2000 ที่นี่เป็นแค่ซอกมุมหนึ่งในเมืองใหญ่ เป็นถนนซึ่งมีแค่คนที่รู้จักแวะผ่านมาเท่านั้น ทว่าตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป ถนนสายนี้ถูกรุกกล้าด้วยเงินทุน พัฒนาจนกลายเป็นย่านธุรกิจในที่สุด

บรรดาพ่อค้าแม่ค้าผู้บุกเบิกถนนสายนี้ในยุคแรกแทบทุกคนจากไปคล้ายถูกไล่ที่ ปัจจุบันถนนทั้งสายเป็นที่ตั้งของร้านค้าชื่อดังกลายเป็นแหล่งรวมตัวของพวกฮิปสเตอร์กับนักท่องเที่ยวผู้คลั่งไคล้กระแสฮันรยู² มองไปทางไหนก็มีแต่ความทันสมัย เข้าถึงรสนิยมอันหลากหลายของผู้บริโภค ผู้คนซึ่งอาจบังเอิญเจอกันแค่ครั้งเดียวในชีวิตเดินสวนกันไปมาบนถนนสายนี้ทุกวัน รวากับลำธารสายเล็กเคลื่อนผ่านกลางเมืองใหญ่

ทั้งคู่ต่างอยู่ที่นี้ ใครคนนั้นอยู่ที่นี้ในตอนนั้น ตัวฉันเองก็อยู่ที่นี้และตัวเขาก็อยู่ที่นี้เช่นกัน เขยิบเขยิบคำว่า “อยู่” ขึ้นแล้วเบา เสียงจอบแจทั้งหลาย แสงแดดอบอุ่น ไม่ทำให้เธอรู้สึกรำคาญใจ กลับรู้สึกว้าวไบน้ำของตัวเองระบายรอยยิ้มสดใส จะมีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นกับฉันไหมนะ

“ยิ้มอะไรอยู่ครับ”

¹ สถานที่ที่ผู้เขียนแต่งขึ้นมาเอง

² คลื่นวัฒนธรรมเกาหลี อาทิ ภาพยนตร์เกาหลี เพลงเกาหลีละครเกาหลี เป็นต้น

เป็นเขา เขามาถึงแล้ว

“กาแพอร็อบดีนี่คะ” เยจินค้อมศีรษะน้อยๆ กุเรื่องขึ้นทันควัน
สุขภาพเรียบร้อยจัง เป็นความรู้สึกของเยจินที่มีต่อโดวอนซึ่งไม่เคย
แปรเปลี่ยน ทั้งเสื้อผ้า ท่าทาง คำพูดของเขาดูสุขภาพเรียบร้อยไปหมด
“จิ้นของผมน่าจะอร็อบเหมือนกัน”

เสียงของโดวอนซึ่งเอ่ยขึ้นยามยกถ้วยขึ้นจิบไพเราะเช่นเคย
เสียงของเขาทุ้มต่ำกำลังดี น้ำเสียงนั้นฟังแล้วให้ความรู้สึกสนิทสนม
พอเหมาะในขณะที่ยืนระยะห่างพอควร เท่าที่เยจินรู้ การผสมสิ่งที่
ลงตัวไว้ด้วยกันมากเกินไป ผลลัพธ์ที่ได้อาจแย่กว่าเดิม ยิ่งผสมสีเพิ่ม
สีนั้นยิ่งขุ่นมัวไม่บริสุทธิ์ แต่ทุกสิ่งที่ผสมผสานอยู่ในตัวโดวอนกลับ
มีแต่ความสดชื่น เธอเลยชื่นชอบเขามากขึ้น โดวอนแตะถ้วยกาแพ
ไว้บนริมฝีปาก ถึงจะร้อนแค่นี้ แต่เยจินก็ไม่เคยเห็นเขาดื่มอเมริกาโน
เย็น กาแพของโดวอนมีไออุ่นลอยฟุ้งอยู่เสมอ

“กาแพร้อนใหม่คะ”

“ร้อนสิครับ”

“ถ้าจิ้นไม่ร้อนหรอก”

“อ้อ นิดหน่อยละมัง”

เป็นบทสนทนาที่แสนเรียบง่าย ไร้ความสุข ไม่มีสีสรรหรือ
เรื่องราวอื่นปนอยู่ ทว่าเพียงแคโดวอนยิ้ม เยจินก็รู้สึกหวั่นไหว สีของ
กาแพที่เคยใกล้เคียงกับสีดำ ตอนนี้จะละลายกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน
ความรู้สึกของเยจินในตอนนี้อคล้ายโดวอน คือยังไม่คิดจะชอบใคร แต่
ตอนนี้หัวใจแข็งแกร่งของเธอกำลังหลอมละลาย ความตั้งใจแน่วแน่นั้น
ซีดจางลง ขณะเยจินดื่มกาแพที่เหลืออยู่ในแก้ว เสียงหนวกหูก็ดังขึ้น

“หนวกหูจังเลยนะครับ”

โตวอนพูดด้วยใบหน้าเป็นรอยยิ้มใจดี

“รู้สีกแบบนี้หรือคะ”

เยจินเลิกคิ้ว เขาพยักหน้าตอบ

“เสียงจ้อแจบนถนนสายนี้ น่าจะถูกลบออกไปให้หมด”

“ถ้าฉันเป็นคนมีอำนาจที่ทำเรื่องแบบนี้ได้ก็คงจะดีสิคะ”

ภาษาที่เยจินใช้ต่างจากความคิดในใจ เธอพยายามพูดให้ดูคล้าย
ไม่ใส่ใจมาก เพราะจำเป็นต้องเก็บซ่อนความรู้สึกของตัวเองเอาไว้
สุดท้ายโตวอนก็เอ่ยลาอย่างเรียบง่าย

“ถ้างั้น ลาก่อนนะครับ”

“โอเคค่ะ ลาก่อน”

เยจินตอบสั้น ๆ ต่มีกาแพต่ออีกสองอีก ยกมือขึ้นพร้อมบอก
อีกครั้ง

“ลาก่อน”

“ลาก่อน”

เธอเป็นฝ่ายทิ้งคำตอบของเขาไว้เบื้องหลัง ก้าวเท้าจากมาก่อน
ทว่าเมื่อหันกลับไปมองก็เห็นโตวอนยังคงพิงหลังกับกระจกใสจิบกาแพ
อยู่เพียงลำพัง ไม่ได้มองมาทางฉันเลยแะ ความผิดหวังที่มแทงใจ
ของเยจิน สายตาของโตวอนกำลังมองเหม่อไปทางถนน ดวงตาคู่นั้น
หรือเล็กลงเนื่องจากแสงแดดแบบเดียวกับที่เยจินทำเมื่อครู่ ช่างเถอะ
อย่างน้อยวันนี้ก็ยังได้พบกัน เยจินบอกตัวเองเบา ๆ ทั้งที่ไม่แน่ใจว่า
สิ่งนั้นเรียกว่าการพบเจอกันได้หรือเปล่า

เยจินนี่กัไม่ออกว่าเริ่มชอบโดวอนตั้งแต่ตอนไหน จำได้แค่ที่ว่า เธอตั้งใจไว้อย่างหนักแน่นว่า “จะไม่ชอบใครอีก” จากนั้นก็บังเอิญ ได้รู้จักกับโดวอน ทั้งที่ตั้งมั่นไว้ดีแต่กลับกลายเป็นแบบนี้ เหมือน คนที่ดื่มเหล้าแล้วภาพตัดไปดื้อ ๆ

ที่เยจินมันัใจก็คือโดวอนเป็นคนดี แม้จะอธิบายได้ยาก แต่เธอ รู้สึกแบบนั้น ตั้งนั้นต่อให้ไม่ได้สานสัมพันธ์กันเป็นพิเศษก็คงไม่เป็นอะไร เพราะเขาเป็นคนดี รู้สึกดีต่อกันแบบตอนนี้ก็ได้...จู้ ๆ ทำของเยจินหยุด ชะงัก ไม่ได้การแล้วสิ ทำไม่ว้าวุ่นใจแบบนี้ เธอสันศีระะแล้วก้าวทำ ต่อไปข้างหน้า

หลังเที่ยงเล็กน้อยเป็นช่วงเวลาที่คุณคนหลังไหลมารวมตัวกัน ขณะเดินเล่นไม่ถึงสิบนาที เยจินเดินผ่านผู้คนน่ารักๆ เดินผ่านร้านค่านับสิบแห่ง เมื่อสุดปลายถนนที่ทอดยาว เธอก็หมุนตัวกลับไปมองถนนที่เดินผ่านมา โดวอนหายไปจากที่นั่นแล้ว บนกระแຈเบื้องหน้าอาคารแห่งนั้นมีเพียงป้ายเขียนติดไว้ตัวใหญ่ว่า “ให้เช่า” คล้ายจากหลังว่างเปล่า ช่วงขณะที่เยจินค้นพบว่าตรงนั้นไม่มีโดวอนยืนอยู่ เธอแอบเสียใจเล็ก ๆ เริ่มรู้ตัวแล้วว่าความรู้สึกที่มอบให้เขาขยายใหญ่ขึ้นแค่ไหนโธ้ย เยจินคลั่งขมบ้ทั้งสองข้างที่รู้สึกปวดขึ้นจี้ ๆ ด้วยกำปั้น เป็นเรื่องจนได้ เธอบนพื้พำคนเดียว นี่ไม่ใช่สิ่งที่เธอตั้งใจไว้ เยจินเดินเข้าไปในตึกด้วยท่าทางห่อเหี่ยว แทรกตัวเข้าไปในลิฟต์ซึ่งประตูกำลังจะปิดพอดี

“แล้วมันเรื่องอะไรล่ะ”

หัวหน้าที่เดินตามหลังมาแอบได้ยินคำพูดนั้นจึงถามเธอด้วยความสงสัย

“เรื่องอากาศร้อนน่ะคะ”

เขจินแสร้งตอบเขาโดยไมใใจ เธอปิดปากตัวเองแน่นขณะลิปต์
ส่งเสียงเอียดอาดพาหังคู้ขึ้นมายังชั้น 13 เพียงตั้งอกตั้งใจมองตัวเลข
สีแดงที่ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น

สมาร์ทโฟนของโดวอนสั้นเบาๆ เป็นข้อความฉบับที่เก่า ข้อความพวกนี้ถูกส่งมาจากชุมชน เธอพยายามอ่อนวอนขอคำตอบ โดวอนปรายตามองข้อความพวกนั้นผ่านๆ ไม่แยแสจะตอบกลับ มันไม่ใช่ธุระของเขาอีกต่อไป วันนี้ตอนเห็นภาพเจจินลิปๆ เขารู้สึกว่าเธอกำลังกลืนหายใจในแสงแดดสีขาว แทรกซึ่มไปกับบรรยากาศรอบข้าง คล้ายกับผีฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาของเธอหายวับไปในทันใด

โดวอนทำงานในบริษัทบันทึกเสียงหลังการถ่ายทำ คอยแก้ไขเสียงจากภาพยนตร์ สตูดิโอของเขาอยู่ชั้นใต้ดินจึงต้องหมกตัวอยู่ที่นี่ทั้งวัน ทำให้การรับรู้เรื่องเวลาเลือนหายไปทีละนิด หน้าที่หลักของโดวอนคือมิกซิงสเตจ คอยดูแลเรื่องการมิกซ์เสียงดนตรีทั้งหมด ทว่าเขาเคยเรียนด้านการบันทึกเสียงเอดีอาร์³ ดังนั้นนับตั้งแต่เปิดตัวสตูดิโอ ก็ทำหน้าที่ควบทั้งการมิกซ์เสียงและเอดีอาร์ ชีวิตวนเวียนอยู่แต่ในห้องใต้ดิน ไม่ได้เห็นแสงตะวันเลย การพลาดหรือลืมเวลาकिनชั่วถือเป็นเรื่องปกติ แต่ถึงอย่างนั้น โดวอนก็ยังรักษาการตีหมาแพยามเที่ยงไว้จนเป็นกิจวัตร เพื่อจะได้ออกไปข้างนอกเพียงลำพัง ภายใต้อำแสง

---

³ ADR (Automated Dialogue Replacement) คือการบันทึกเสียงบทสนทนาขึ้นใหม่ในห้องอัดเสียงโดยนักแสดง

ที่สาดส่องลงมา

เขาเป็นพวกไม่ชอบความวุ่นวายของร้านกาแฟ หลายเดือนก่อนหน้านี้ โดวอนบังเอิญค้นพบสถานที่แห่งหนึ่งเข้า มันคือบริเวณหน้าอาคารแห่งหนึ่งซึ่งชั้นหนึ่งปล่อยว่างรอคอยผู้เช่ารายใหม่ ด้านบนมีกันสาดสีเขียวมรกตคลีกาง ถ้าเดินเข้าไปข้างในจะมีบันไดให้พอนั่งพักได้ อีกทั้งทางเข้ายังเฉียงจากถนนสายหลัก เหมาะเป็นที่สำหรับใช้เวลาเงียบๆ พร้อมกับสำรวจบรรยากาศใจกลางเมือง เดิมทีที่นี่เคยเป็นที่ตั้งของร้านเครื่องสำอางที่สัญญาเช่าหมดลง ขณะที่โดวอนกำลังนั่งดื่มกาแฟตรงบันได เขาได้ยินเสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง

หึย นี่มันที่ของฉันนะ เสียงจึงมีงานั้นเบาเท่ากับเสียงบัน เพียงแต่น้ำเสียงสูงกว่าปกติ โดวอนเข้าใจประโยคนั้นในฉบับพลัน ด้านหลังมีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ โชคดีที่อย่างน้อยนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเจอเธอ

เมื่อไม่นานมานี้ วันหนึ่งโดวอนเปิดประตูห้องทำงานไว้เพื่อระบายอากาศ ในตอนนั้นเอง ใครคนหนึ่งแอบย่องเข้ามาในห้องราวกับแมวขโมย ยื่นจานกระดาษที่มีแพ็คเกจสี⁴ วางอยู่มาให้ โดวอนตกใจมากจนอุทานเสียงดังว่าเฮ้ย กระดิ่งพรวดขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนจะยื่นมือไปรับจานนั้นอย่างทุลักทุเลเนื่องจากกลัวผงแป้งจะหกเลอะพื้น มันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองทางร่างกายรูปแบบหนึ่ง ผู้หญิงเบื้องหน้าแทบกลั้นเสียงหัวเราะไว้ไม่อยู่ก่อนจะขยับริมฝีปากพูดขึ้นในที่สุด

“อ้ออายนะคะ รีบกินก่อนจะเย็นล่ะ”

⁴ ตีอึ้งสีขาวเหมือนเค้ก เรียกอีกอย่างว่าเค้กข้าว

ท่าทางของเธอดูไร้เดียงสามาก

“ชั้นสิบสามเปิดออฟฟิศใหม่คะ พวกเราเลยอยากผูกมิตรกับเพื่อนร่วมตึก ถึงแม้ชั้นใต้ดินจะห่างกันไปหน่อยก็เถอะ”

เธอพูดรัวไม่เปิดช่องว่างให้แทรกถามอะไรก่อนเดินหนีไปอย่างรวดเร็ว โดวอนไม่ได้กินแพ็กซอลก็นั่นเพราะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับงาน แถมยังลืมนำให้สมาชิกในทีมกิน จนขนมต็อกขึ้นนั้นแข็งเป็ก

ผู้หญิงในวันนั้นคือเธอตรงหน้า สีหน้าของเธอที่เคยเห็นโดวอนมาก่อนหน้านั้นดูแปลกใจมากเช่นกัน คนที่ทำงานอยู่ในตึกเดียวกันต่อให้ต้องบังเอิญเจอกันที่ไหนก็คงไม่แปลกเท่ากับมาเจอกันในพื้นที่ซึ่งห่างออกไปแค่สามช่วงตึกเพื่อนั่งจิบกาแฟ ซ้ำยังบ่นพิมพ์พำว่าเป็นที่ของตัวเอง

“รบกวนคุณหรือเปล่าครับ”

คำถามนั้นทำให้เธอดูประหม่าขึ้นเล็กน้อย ก่อนตอบว่าไม่กรณีนี้หากเป็นคนทั่วไปจะต้องมีใครสักคนยอมตัดใจล่าถอยไปเอง ทว่าเธอไม่มีความคิดที่จะจากไป ส่วนโดวอนเองก็รู้สึกแปลกๆ หากต้องเป็นฝ่ายเลี้ยวหลบไปจากที่นี่ ต่างฝ่ายเลยตีหมาแพชของตัวเองโดยไม่พูดไม่จา

บริเวณชั้นหนึ่งไม่มีใครมาเช่านานเกินคาด หลังจากทั้งคู่บังเอิญพบกันครั้งแรก จำนวนครั้งที่เจอก็เริ่มถี่ขึ้นเรื่อยๆ ปัจจุบันทั้งคู่เจอกันตอนเที่ยงแทบทุกวันราวกับเป็นกฎที่ตั้งไว้ โดวอนรู้ไปถึงขั้นว่า ชั้น 13 เป็นบริษัทของเล่นขนาดกลาง เธอชื่อซอนเยจิน อายุยี่สิบเจ็ดปี ตอนเยจินสารภาพเรื่องอายุ เธอคร่ำครวญว่าอีกนิดก็จะสามสิบแล้ว โดวอน

ทำได้แค่ผงกศีรษะ การได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าอายุสี่สิบเจ็ด สำหรับ
ตัวเขาที่อีกห้าปีจะเข้าสู่วัยสี่สิบแล้วนั้นเป็นแค่คำบ่นที่น่ารัก

ไม่เชิงว่าโดวอนเผ้ารอเจอเธอ ทว่าการได้พบกับเยจินเพื่อได้ใช้
เวลาช่วงสั้น ๆ ร่วมกันทุกวันทำให้เขารู้สึกสดชื่นราวกับมีสายลมฤดูร้อน
แล่นปะทะ โดวอนพูดคุยกับเธอผ่านบทสนทนาสั้น ๆ เคยเดินเล่นไปตาม
ถนนด้วยกันแค่สองครั้ง พยายามเดินกลับตึกคนละเวลาเพื่อหลีกเลี่ยง
ประเด็นความสัมพันธ์ในสายตาของผู้อื่น โชคดีที่ดูแล้วเยจินก็คิดตรงกัน

ข้อดีในการเจอเธอคือ ระหว่างทั้งคู่ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ไม่เคย
คุยกันลึกซึ้ง ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะสานสัมพันธ์ไปอีกขั้น โดวอน
รู้ดีว่าอาจพัฒนาความสัมพันธ์ได้ ตัวเยจินเองเป็นคนทำทุกอย่าง
ตามอำเภอใจ นี่คือเสน่ห์พิเศษของเธอ ไม่นับรวมผิวพรรณกระจ่างใส
มีกระปรายเล็กน้อย ใบหน้ายามยิ้มของเธอน่ารักมาก หากมี
จังหวะที่ใครสักคนขยับเข้าใกล้ก่อน ความสัมพันธ์ก็อาจก่อเกิดขึ้นได้
แต่ถึงอย่างนั้น แต่โดวอนก็ยังชอบความสัมพันธ์ตอนนี้มากกว่า
เส้นขนานที่ต้องรักษาระยะห่างเอาไว้ โดวอนคิดว่ามันเป็น "ระยะ
กำลังดี"

หลังทำงานเสร็จ ข้อความจากซุนมินก็เพิ่มขึ้นเป็นสิบสี่ฉบับ
ตอนนี้เพิ่งเลยเวลาเย็นมาเล็กน้อย โดวอนเลิกงานช้ากว่าที่ทีมงานคนอื่น
เขาไม่รู้สึกหิวเลยกินแค่แซนด์วิชง่าย ๆ เป็นมื้อค่ำ เขาออกเดินไปตาม
ทางในช่วงเวลาพักผ่อนซึ่งผู้คนพร้อมใจกันออกมาสนุกกับบรรยากาศของ

เมืองยามคำคืน บ้านพักของโดวอนค่อนข้างไกลบริษัทหากเดินทางโดยรถยนต์ ทว่าเขายอมสละเวลาซึ่งจักรยานหรือเดินมาทำงานแทน วันนี้ตัวโดวอนแทบไม่อยากจะกลับบ้าน กระทั่งเมื่อเปิดประตูเข้าบ้าน ก็รู้เหตุแห่งกลางสังหรณ์นั้น สิ่งที่ไม่อยากเชื่อว่าจะเกิดขึ้นปรากฏอยู่เบื้องหน้า

“กลับมาแล้วหรือ”

ซูมินนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟา แม้น้ำต่างห้องครัวจะเปิดไว้ แต่กลิ่นจาง ๆ ของบุหรี่ยังโชยอยู่ ซูมินเป็นคนรักที่โดวอนเคยคบหาเป็นระยะเวลาไม่ถึงหนึ่งปี คนที่บอกเลิกคือเธอ ทว่าหลังจากนั้นก็เธอที่หมั่นติดต่อหาโดวอน สำหรับตัวเขาไม่เคยติดต่อคนรักที่เลิกกันไปแล้วอย่างแน่นอนและเด็ดขาด ไม่เคยโทรหาใครด้วยฤทธิ์แห่งความเมามาย หากอีกฝ่ายขอเลิกก็แค่ตอบตกลงโดยไม่ปริปากใด ๆ ไม่กวนใจกันอีก เมื่อประกาศว่าตัดขาดกันแล้วก็ถือว่าจบกัน คงเพราะแบบนี้แฟนเก่าเลยเป็นฝ่ายติดต่อหาโดวอนเรื่อยมา ซูมินก็เป็นหนึ่งในบรรดานั้นที่ตื้อรั้นจนน่าเหนื่อยใจ

โดวอนนึกเสียใจที่ไม่ได้เปลี่ยนรหัสประตูเข้าบ้าน เขามองซูมินด้วยสีหน้าเอือมระอา เขาไม่ตอบข้อความของเธอานานกว่าหนึ่งสัปดาห์ เพื่อหวังให้ซูมินรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่จบลงแล้ว น่าเศร้าที่ผลลัพธ์ต่างไปจากที่คาด โดวอนถอนหายใจเบา ๆ

“ฉันทจะมาหาเพราะสงสัยนะ เห็นไม่ติดต่อกลับเลยเป็นห่วง”

ทั้งที่เป็นคำพูดทั่วไป แต่น้ำเสียงของซูมินสั้นไหวกว่ายามปกติมาก โดวอนพึงไหล่กับประตูหน้าบ้าน แสดงจุดยืนหนักแน่นว่าคงไม่มีเรื่องระหว่างกันอีกต่อไป

“ลุกขึ้น กลับบ้านของเธอไปซะ”

แววตาของซุมินฉายความขุ่นเคืองขึ้นทันที โดวอนจำใจเดินเข้าไปในบ้าน จุดแขนของซุมินให้ลุกขึ้น ระหว่างเดินร่นข้ดขึ้น เธอก็ชุกตัวในอ้อมกอดของโดวอนราวกับหุ่นเชิดยามเชือกคลายหลุด เขาสัมผัสได้ถึงส่วนโค้งส่วนเว้าจากร่างกายนั้น

หุ่นของซุมินมีเส้นที่ตึงตูดมาก ถ้าพูดกันตามตรงคือตัวตอนที่แจ่มชัดของซุมินในหัวของโดวอนแทบทั้งหมดมาจากเรือนร่างของเธอซึ่งมันเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการคบหากัน เขาเลยไม่คิดที่จะปฏิเสธเธอ แม้จะเลิกกันไปแล้วก็ยังพ่ายแพ้ต่อความเย้ายวนของซุมินอยู่หลายครั้ง เพียงแต่ความสัมพันธ์ในเช้าวันถัดมากลับคล้ายอาการของคนเมาค้างอย่างรุนแรง ที่เหลืออยู่มีแค่ความเสียดาย โดวอนรีบผละตัวออกจากซุมิน จับเธอนั่งลงบนโซฟา กลืนบุนุหรีที่เคยไชยหอมจากปากซุมินไม่หวานชื่นใจอีกต่อไป

“ออกมา ไปขึ้นแท็กซี่”

“ไม่ไป”

ซุมินพยายามข้ดขึ้น โดวอนเลยขึ้นเสียงใส่

“ถ้าฉันฉันไปเอง”

คำพูดนั้นแม้กระทั่งตัวเขาฟังเองยังสั่นสะท้าน

“ฉันจะเรียกรถ ถ้ารถมาถึงแล้วเธอไม่ขึ้น ฉันจะไปเอง”

โดวอนเปิดประตูหน้าบ้าน เดินไปหยุดรอหน้าลิฟต์ ซุมินสวมเสื้อคลุมฤดูร้อนเดินตามออกมา ตอนอยู่ในลิฟต์ เธอห่อไหล่ราวกับแมวยามโกรธจัด ขณะเดินไปยังทางเข้าตึก ซุมินเผลอสะดุดหินจนเกือบหายใจหลัง โดวอนต้องยอมช่วยประคองแต่โดยดี ถ้าเธอไม่ได้ดื่มเหล้ามา น้ำเสียงสั้นครือและการทรงตัวไม่อยู่กับอาจเป็นเพราะความเคารพในตัวเองของเธอพังทลายลงในชั่วพริบตา เมื่อรถแท็กซี่

มาถึง โดวอนเปิดประตูรถ ไม่ปรายตาไปทางเธอแม้แต่น้อย ชูมินชะงักทำก่อนยอมก้าวขึ้นรถไป แม้โดวอนจะไม่ได้มองชูมินเลยตั้งแต่ต้นจนจบแต่ก็รู้ว่าเธอกลัวรถผีปากแน่น เขาไม่ได้จำทะเบียนรถคันนั้นแต่เดินกลับเข้าตึกก่อนที่รถจะออกตัวโดยไม่หันกลับไปมองแม้แต่ครั้งเดียว ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่การกระทำเช่นนี้ถือเป็นมารยาทรูปแบบหนึ่งของเขา

โดวอนเลือกเดินไปตามทางแทนการกลับเข้าบ้าน ตอนนีเขารู้สึกว่าบ้านไม่ใช่พื้นที่ส่วนตัวอีกต่อไป ความพึงพอใจในบ้านที่อยู่มาตลอดสองปีลดลงฮวบ แม้จะเย็นมากแล้วแต่อากาศยังคงอบอ้าว โดวอนก้าวเท้าไปเรื่อยๆ ในจังหวะที่พบว่าตัวเองเดินมาใกล้ถึงออฟฟิศ ความรู้สึกเหนื่อยล้าก็ถาโถม เขาเปลี่ยนทิศทางใหม่ เดินต่อไปยังเส้นทางอื่น พับแผนการเย็นนี้ทั้งหมด ซึ่งคือการดูภาพยนตร์ฝรั่งในเน็ตฟลิกซ์ให้หน้าใจควบคู่กับการจิบเบียร์

ทันใดนั้น ภายใต้อาณัติของเขามีบางอย่างสั้น โดวอนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา บนหน้าจอมีข้อความหนึ่งจากชูมิน ‘ขอโทษจากนี้ไปฉันจะไม่ติดต่อคุณอีก คุณโดวอนเป็นคนที่ดีมาก ขอขอบคุณ’

โดวอนจ้องมองข้อความนั้นด้วยความรู้สึกสับสนระคนเศร้าใจ ‘ไม่อาจเข้าใจเหตุผลที่ลูกอีกฝ่ายมองว่าเป็นคนดีในสถานการณ์แบบนี้ได้เลย

ความจริงแล้วโดวอนมักถูกชมว่าเป็นคนดีบ่อยๆ มันเป็นคำที่เขาได้ยินเสมอมา ไม่ว่าจะไปที่ไหนหรือจากใครก็ตาม ผู้คนมักบอกว่าเขาบุคลิกภาพดี ดูเป็นคนจิตใจดี และน่าจะนิสัยดี เมื่อไม่นานนี้ก็เช่นกัน

“คุณเป็นคนดีจังเลยคะ”

ตอนฟัง โดวอนงุนงมมาก ยิ่งเป็นวันนั้นด้วย เขาเพิ่งได้เถียงในที่ประชุมอย่างหนักตั้งแต่เช้า รู้สึกอารมณ์ไม่ดีนัก บนใบหน้าไม่มีแม้แต่รอยยิ้มบาง ๆ ให้ควรคู่กับคำว่าคนดี

“นั่นนะคะ ฉันไม่ได้รับมาเลยสักแผ่น แต่ตอนที่คุณเดินมาตั้งแต่ตรงโน้นจนถึงที่นี่ คุณรับมันมาหมดเลย”

โดวอนมองตามสายตาของเยจินมายังมือของตัวเองซึ่งกำลังถือใบปลิวอยู่หลายแผ่น

“อ้อ ใบปลิวพวกนี้”

เขาเปรยขึ้น ไม่คิดจะแก้ตัว ความจริงขณะรับใบปลิว โดวอนไม่มีสติด้วยซ้ำว่าใครเดินผ่านไปหรือใครให้อะไรมา

ถนนที่โดวอนเดินอยู่เริ่มไกลจากย่านธุรกิจ เมื่อเทียบกันแล้วบริเวณนี้มีร้านค้าน้อยกว่ามาก เชื่อมต่อกับซอยซึ่งมีผู้คนบางตา เขาเดินวนอยู่หนึ่งรอบ หากมองตำแหน่งจากป้ายแผนที่ ที่นี้อยู่ห่างจากออฟฟิศของโดวอนไปทางด้านหลังประมาณสองช่วงตึก ตรงหัวมุมมีร้านเล็ก ๆ สะดุดตา เป็นร้านค้าที่เขาไม่เคยเห็น ก่อนหน้านี้มันเคยเป็นร้าน “ถ่ายเอกสาร ตราประทับ” แต่ไม่รู้ว่าเลิกกิจการไปเมื่อใดป้ายของร้านใหม่มีสีเทาเข้มตัดด้วยกรอบสีม่วง

มุมปากของโดวอนขยับยกขึ้นทันทีที่เห็นชื่อร้าน ยีสต์ฟลาวเวอร์ เบเกอรี่ เป็นชื่อที่ตลกจริง ๆ คนเดินผ่านไปมาเห็นชื่อนี้เข้าคงไม่ยากเกินขมบึ้งในร้านสักเท่าไร ป้ายนี้คล้ายกับกำลังประกาศว่ารสชาติขนมปังแบบทั่วไปที่ทำโดยมือสมัครเล่น โดวอนเปิดดูข้อความจากชุมชนอีกครั้ง ...คนดี เขาไล่สายตามองทุกตัวอักษร สิ่งหนึ่งผุดขึ้น

กลางความคิด นั่นคือเขาอยากย้ายบ้าน ตอนนีโดวอนไม่ปรารถนาให้ใครเข้ามาอยู่ในพื้นที่ของตัวเอง แม้ว่าเธอจะเคยนำคลังโคล้ เชื้อฟัง และใจกว้าง แต่ซุมินไม่เคยข้ามเส้นเข้ามาอยู่ในหัวใจของเขาเลย สิ่งที่โดวอนทำได้ในตอนนี้มีแค่วิ่งหนีแล้วล่อมรั้วปิดกั้น ไม่ใส่ใจกับบาดแผลของเธอโดยอ้างว่าเป็นมารยาทระหว่างกัน

โดวอนสะเทือนใจมากเมื่อรู้ว่าความคิดตื่นขึ้นนั้นได้กลายเป็นจุดยืนของตัวเอง ในอดีตเขาไม่ใช่คนแบบนี้ เมื่อนานมากแล้วกับใครบางคน ตัวเขาในเวลานั้นต่างจากตัวเขาในตอนนี้

ก่อนลบข้อความสุดท้ายของซุมินทิ้ง โดวอนถามตัวเองอีกครั้ง ฉันเป็นคนดีแน่หรือ สมควรที่จะถูกคนอื่นชมว่าเป็นคนดีจริง ๆ ไช้ไหม โดวอนปฏิเสธว่าเขาไม่ใช่คนประเภทนั้นร้อยเปอร์เซ็นต์

ทันทีที่โฮ-กเยผลึกประตูร้านเข้ามา เสียงกริ่งกริ่งหน้าร้านก็ดังขึ้นตามมาด้วยกลิ่นหอมหวานกับคำทักทายอ่อนโยนของแจนิน

“หวัดดี! เป็นวันที่ดีนะ”

กระบวนการนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันของทุกๆ วัน เหมือนกลุ่มพฤติกรรมบางอย่างที่ผูกต่อกันไว้ หลังโฮ-กเยผงกศีรษะรับก็คาดผ้ากันเปื้อน ล้างมือ แจนินหยิบถาดมาตมเลน⁵ ที่เพิ่งอบเสร็จหมาดๆ ออกมา โฮ-กเยทำงานที่ร้านแห่งนี้มาได้สี่เดือนกว่าแล้ว ที่นี่เป็นร้านเบเกอรี่ขนาดไม่ใหญ่ เหมาะสำหรับคนทำงานแค่สองคน มีโต๊ะแค่สามตัว บนชั้นวางหลักด้านหลังมีขนมปังสามัญเพียงสามสี่ชนิด ขนมปังแถว ครั้วของต์กับบาแกตต์⁶ และขนมปังไส้กรอก พวกมันถูกห่อด้วยพลาสติกสะอาดตา บนชั้นวางข้างเคาน์เตอร์มีคุกกี้ไซซ์จิ๋วรอคอยลูกค้ามาเลือกซื้อ แม้ภายในร้านจะมีหน้าตาต่างกระจก แต่ดวงอาทิตย์ไม่ส่องแสงเข้ามา ทุกวันแจนินจะนวดแป้งและอบขนมปังอยู่ที่นี้ ส่วนโฮ-กเยจะออกจากบ้านในช่วงเช้าตรู่มาเป็นลูกมือให้เธอ เขาทำความ-

⁵ Madeleine ขนมเค้กชิ้นเล็ก ๆ รูปทรงเหมือนเปลือกหอย มีต้นกำเนิดจากแคว้นกร็องแต็สต์ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส

⁶ Baguette ขนมปังฝรั่งเศสทรงยาวเป็นเอกลักษณ์

สะอาดชั้นวางของ คิดเงิน ระหว่างทั้งคู่อาจมีบทสนทนากันไม่มากนัก แต่ทำงานเข้าหากันดี ไฮ-กเยเข้าเว็บไซต์หางาน บังเอิญเจอและได้ทำงานนี้ เป็นตำแหน่งที่เขาพอใจมาก

ไฮ-กเยไม่ได้ชอบขนมปัง แต่หลงใหลกลิ่นอบอวลภายในร้านขนมปัง ไม่รู้ว่าคืออะไร อาจเรียกว่ากลิ่นแห่งความเข้าใจก็ได้ หอมหวาน อ่อนโยน นุ่มนวล มันคงเป็นเหตุผลที่อันซอลกับเกรเทลตกหลุมรักบ้านขนมปัง มากไปกว่านั้น ไฮ-กเยแอบรู้สึกว่าการที่กลิ่นหอมนี้อยู่ไกลลิบลับจากโลกแห่งความจริง อบอุ่นราวกับแสงสีเหลืองนวล จึงเป็นแค่ของปลอม มันคือวิธีคิดแบบหนึ่งที่ไฮ-กเยใช้มองโลกใบนี้

“วันนี้ลูกค่าน่าจะเยอะ”

แจอินผู้เป็นเจ้าของร้านเอ่ยขึ้นพร้อมกับบรอยยิ้มสดใส เธออายุมากกว่าไฮ-กเยเก้าปี ปีนี้อายุสามสิบสี่ หากมองผิวเผินอาจคิดว่าเธออายุมากกว่าเขาไม่เกินสามสี่ปีเท่านั้น ก่อนหน้านั้นแจอินบังเอิญทำกระเป๋าต๋างค์ตกจนใบทับที่ร่วงออกมา ตอนไฮ-กเยเห็นอายุจริงของเธอเข้า เขาตกใจมาก

ใบหน้าของแจอินซีดขาว ผมสีด้าเป็นประกายถูกรวบไว้ด้านหลังตลอดเวลา บางครั้งตอนเธอยืนอยู่ใต้แสงแดดรำไรจะดูคล้ายเธอกำลังสวมหมวกผ้าไหมหรูหรา หากไม่สังเกตเห็นเลือดปูดโปนบนมือเล็ก ๆ หยาบกร้านคู้นั้นก็แทบเดาอายุของเธอไม่ออกเลย แจอินเหมือนนกตัวน้อยน่ารัก ท่าทางคล่องแคล่ว เธอขยันและอ่อนน้อม เชี่ยวชาญเรื่องการเก็บความรู้สึก รักษาระดับอารมณ์ที่ตัวเองกำหนดไว้ มีรอยยิ้มแจ่มใสประดับอยู่บนใบหน้า ทว่าคนแบบนี้มักเก็บซ่อนความลับไว้ ไฮ-กเยจับผิดเรื่องพวกนี้ได้เก่งกว่าคนทั่วไปเสมอ

ครั้งหนึ่งเขาเคยตี้มเหล่ากับแจอิน หลังตี้มไซจู่ไปประมาณ

สองแก้ว เธอก็พูดขึ้นว่า “เท่านี้พอ ฉันสัญญากับตัวเองไว้แล้ว” ก่อนหยุดดื่มเสียดื้อ ๆ อย่างไม่รู้ตัว วันนั้นเธอหลุดปากเล่าเรื่องตัวเองออกมาบ้าง เป็นที่ท่าซึ่งเขาไม่เคยเห็นในยามปกติ ไฮ-กเยรับฟังเรื่องราวที่นั่นเรื่อย ๆ และไม่เคยเอ่ยถึงอีกในภายหลัง แน่ใจว่าเขาไม่เคยเล่าเรื่องของตัวเองให้ใครฟังเช่นกัน ความสัมพันธ์ระหว่างไฮ-กเยกับผู้คนมักดำเนินไปแบบนั้น

หลังบ่ายสี่โมง แจอินเปลี่ยนชุดใหม่ ไฮ-กเยเดินออกไปเก็บป้ายหน้าร้าน ปกติแล้วเธอมักใส่เสื้อผ้าสีขาวดำหรือสีเบจ ทว่าตอนนี้แจอินกำลังสวมเสื้อคาร์ดิแกนแขนยาวสามส่วนลายตารางสีเหลี่ยมขนมเปียกปูนสีเหลืองตัดเขียว มองดูคล้ายกับ

“ไม่คุ้นจริง ๆ ทางนั้นกำชับว่าอยากใส่เสื้อผ้าสีสนิมสีไหนหน่อย แต่ฉันไม่ชอบเลยแฮะ”

แจอินพูดขึ้นอย่างจินตนาการ ด้านในเสื้อคาร์ดิแกนเป็นเดรสสีฟองสีฟ้าอ่อน ผมของเธอรอบเป็นมวยแทน

“ก็เหมาะดีนี่ครับ”

ไฮ-กเยตอบด้วยใบหน้านิ่งเช่นเดิม สีหน้าของเขาค่อนข้างเย็นชาตลอดเวลา แรก ๆ แจอินเคยเข้าใจผิดว่าไฮ-กเยโกรธหรือไม่พอใจบางอย่าง ก่อนจะพบว่าเขาเป็นคนแบบนี้อยู่แล้ว ดังนั้นเวลาถามหรือขอความคิดเห็นจากไฮ-กเย เธอมักไม่ใส่ใจปฏิกิริยาของเขา

แจอินประสานสองมือไว้ด้วยกัน ขณะที่เธอคิดว่าควรพูดอะไรต่อดีก็มีคนเดินเข้ามาในร้าน ตอนแรกแจอินนึกว่าจะมากันแค่คนหรือสองคน แต่พวกเขามาถึงสี่คน ในมือถือกระเป๋าสัมภาระจิปาตะ จน

ร้านเบเกอรี่ของเธอดูคับแคบไปนิดตา

บรรณาธิการยิ้มให้เธอ แจ้งว่าจะเริ่มจากการถ่ายรูป ตากล้องถ่ายภาพขนมปังกับคุกกี้ซึ่งจัดวางไว้ล่วงหน้าเป็นเซตสวยงาม ยิ่งต้องแสงไฟ ขนมปังเหล่านั้นก็ยิ่งเป็นประกายดูน่ากินขึ้นอีก ก่อนหน้านี้มีแพลตฟอร์มแนะนำร้านเบเกอรี่เล็กๆ ติดต่อมาหา บอกว่าอยากเก็บข้อมูลร้านของแจอิน จึงนัดหมายสัมภาษณ์กันในวันนี้ แจอินอธิบายเหตุผลที่เพิ่งเข้ามาสู่โลกแห่งการผลิตขนมปังและความภูมิใจเกี่ยวกับรสชาติที่หาชิมได้เฉพาะร้านนี้เท่านั้น

“คำว่า ‘อีสต์ฟลาวเวอร์’ มีความหมายยังไงหรือคะ หมายถึงดอกไม้ที่วันออกหรือเปล่า”

หลังถ่ายภาพเสร็จ บรรณาธิการก็ถามคำถามนี้ขึ้น แจอินหัวเราะอย่างเขินอาย

“ฉันเป็นคนตั้งชื่อไม่ค่อยเก่งนะคะ ตอนจะเปิดร้านก็คิดชื่ออะไรไม่ออก...เลยตั้งตามวัตถุดิบของขนมปัง แบ่งกับเชื้อฟู มาจากคำว่า ยีสต์ (Yeast) กับฟลาวเวอร์ (Flour) ฟังดูค่อนข้างธรรมดา ไม่ได้ถูกใจมาก แต่ตอนนั้นต้องทำป้ายแล้ว มาคิดดูตอนนี้ถ้าตั้งว่า ‘แบ่งกับเชื้อฟู’ ยังดีซะกว่า⁷”

เสียงหัวเราะดังลั่นขึ้นภายในร้านเล็กๆ ที่ทีมงานคนหนึ่งถามไฮ-กเยว่าจะให้ถ่ายพนักงานพาร์ตไทม์สุดหล่อติดไปด้วยสักรูปดีไหม แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายแค่ล้อเล่น แต่ไฮ-กเยรีบสั่งศิระชะทันควัน ในพื้นที่ปิดสนิทเช่นนี้ กลิ่นตัวของผู้คนแทรกผสมกับกลิ่นของขนมปัง เกิดกลิ่น

---

⁷ ภาษาเกาหลีคำว่า East กับ Yeast เขียนเหมือนกันคือ 이스트 เช่นเดียวกับคำว่า Flower กับ Flour ที่เขียนเหมือนกันคือ 플라

แปลกจุมุกขึ้น วินาทีนั้นโฮ-กเยรู้สึกสะอิดสะเอียน ตอนคิดว่าอาจทนต่อไปไม่ไหวแล้ว การเก็บข้อมูลก็จบลงพอดี ที่มงานทยอยเดินออกนอกร้าน โฮ-กเยรีบสาวเท้าไปเปิดประตู ปล่อยให้อากาศไร้กลิ่นด้านนอกถ่ายเทเข้ามาสู่ภายในอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกของเขาที่อยากซบไปโล่งบางสิ่งบางอย่างถึงสงบลงได้

“วันนี้เลิกงานเร็วหน่อยก็ได้นะ”

แจอินกล่าวอนุญาตให้โฮ-กเยเลิกงานเร็วกว่ากำหนด เธอเป็นคนปิดร้านเองเสมอ

“ฉันเปิดเองก็ต้องปิดเอง นี่แหละถึงจะเรียกว่าร้านของฉัน”

แจอินตอบไว้ตามนี้ตอนที่โฮ-กเยถามถึงเหตุผล

โฮ-กเยแวะไปที่ผ้าเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ระหว่างบ้านกับร้าน แทนการตรงกลับบ้าน เขาสั่งเบียร์กับมารีนอันจ^๘ พื้นที่ภายในร้านไม่ใหญ่มากแต่นิ่งค่อนข้างกว้างขวาง โฮ-กเยมาที่นี่เป็นประจำเพราะเจ้าของร้านไม่เคยทักทาย

ก่อนหน้านี้มีหลายร้านที่เขาเป็นลูกค้าประจำ ก่อนจะตัดสินใจเลิกไป เนื่องจากพอเห็นหน้ากันบ่อย ๆ อีกฝ่ายก็จะเริ่มเอ่ยทักขึ้นมาอีกแล้วหรือ จะสั่งแบบเดิมใหม่ ทั้งที่ไม่ได้สนิทกันมาก แค่ว่าเจอกันผิวเผิน แต่ทำเหมือนรู้จักกันดี อาจมีคนที่ชอบ แต่ไม่ใช่โฮ-กเย หากเขาถูกทักทายหรือถูกถามคำถามแบบนั้นจะเปลี่ยนร้านทันทีและไม่กลับไปร้านนั้นอีก เจ้าของร้านนี้น่าจะมองขาดในจุดนั้น

^๘ กับแก้มแห้ง เช่น ขนมขบเคี้ยว ถั่ว ปลาหมึกย่าง ปลาแห้ง

โฮ-กเยเปิดแอปพลิเคชันแสดงตำแหน่งปัจจุบันของตัวเอง บนหน้าจอบรรยายแผนที่ซึ่งมีจุดเล็กๆ มากมายกะพริบอยู่เหมือนดวงดาว แอปพลิเคชันนี้จะแนะนำคนที่ออกมาเจอกันได้ในละแวกใกล้เคียง โฮ-กเยไล่ดูโปรไฟล์ของแต่ละคน ก่อนจะส่งข้อความทักใครคนหนึ่งจากบรรดานั้น บทสนทนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงอีกฝ่ายก็ปรากฏตัวขึ้นที่ผับ ตัวจริงของเธอคนนี้อายุมากกว่ารูปร่างโปรไฟล์ และเมื่อหันมาเจอโฮ-กเยเข้า เธอก็ทำหน้าแบ่นขณะเอ่ยทักขึ้นว่า

“ดูเด็กกว่าอายุนะคะ”

โฮ-กเยสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงของเธอเจือความดูถูกเล็กๆ อาจเป็นเพราะชุดไปรเวทชอมซอของเขากับรองเท้าผ้าใบเบื่อนรอยน้ำฝนจากหลายวันก่อน โฮ-กเยโกหกว่าอายุยี่สิบเก้า ไม่มีเหตุผลพิเศษ เขาก็แค่ชอบโกหกเรื่อยเปื่อยอยู่แล้ว

หลังจากนั้นเธอก็ระบายเรื่องต่างๆ ที่โฮ-กเยไม่มีทางเข้าใจอยู่ฝ่ายเดียว ระเบิดหัวเราะขึ้นเป็นบางครั้ง เล่าถึงงานอดิเรกกับชีวิตประจำวัน เขาไม่ได้มีใจอยากฟังเท่าไร เนื่องจากสรุปไปแล้วว่าในบรรดาผู้คนที่เขาเคยนัดเจอมา เธอคนนี้เป็นคนไม่น่าสนใจเลย ความเร็วในการกระดกแก้วเหล้าของเธอเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว และทันทีที่ใบหน้าระแวงระว่างของเธอแปรเปลี่ยนเป็นความยั่วยวน โฮ-กเยก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ช้าๆ

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

คำบอกลากะทันหันทำให้เธอตกตะลึง แต่ถึงอย่างนั้น แต่โฮ-กเยก็ไม่คิดแฉ แอ่ยเตือนเงื่อนไขที่ทางแอปพลิเคชันระบุไว้ตั้งแต่แรก

“ยังจำได้ใช่ไหมครับว่าต่างคนต่างจ่าย”

โฮ-กเยทิ้งหญิงสาวผู้มีใบหน้าแดงก่ำกับสีหน้ามุดมึนไว้เบื้องหลัง แล้วตรงไปจ่ายเงินในส่วนของเขาเอง เขาเคยลองนอนกับผู้หญิงที่รู้จัก

กันผ่านแอป เคยคบกันระยะสั้น ๆ ด้วยซ้ำ แต่สำหรับวันนี้เขาแค่อยากคุยกับใครสักคนเท่านั้น เลยไม่มีเหตุผลที่จะอยู่นานกว่านี้ ในเมื่ออีกฝ่ายไม่คิดอยากจะสนทนากับเขา

ขณะเดินออกมาจากร้าน สายลมเย็นจ๋าจากที่ไหนสักแห่งพัดปะทะแก้ม หลังจากขึ้นรถไฟใต้ดิน เปลี่ยนขบวนรถสองสาย จากนั้นต่อรถเมล์เข้าหมู่บ้าน ผ่านไปได้สามป้ายรถเมล์ รถก็แล่นมาถึงหมู่บ้านเก่าโทรม ชุมชนแห่งนี้เต็มไปด้วยอพาร์ทเมนต์ที่สร้างมานานแล้ว โฮ-กเยแรงผีทำอย่างร้อนใจ เดินผ่านถนนซึ่งเต็มไปด้วยไอชื้น พาตัวเองมาหยุดหน้าอพาร์ทเมนต์ทรุดโทรมเล็กๆ แห่งหนึ่ง มันเป็นตึกสูงเจ็ดชั้น ลิฟต์เสียเป็นประจำ ผู้พักอาศัยต้องใช้บันไดเดินขึ้นลงแทน ความจริงโฮ-กเยเลือกอยู่บ้านที่ตึกกว่านี้ได้หากเขาขอรับความช่วยเหลือจากพ่อเรื่องนี้ถือเป็นปัญหาเล็กน้อยมากสำหรับท่าน ทว่าเขาเป็นคนเลือกจะอยู่ที่นี้ บ้านหลังนี้ อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ด้วยตัวเอง เขาหาเงินมาจ่ายค่าค่าประกัน ค่าเช่ารายเดือนเองทั้งหมด และจะไม่ยอมล้มเลิกการเลือกนี้ไปอีกสักพัก

ทางเดินภายในอาคารเก่าสีเทาทอดยาว วันไหนที่นึกอยากมองวิวอพาร์ทเมนต์แอดดยามค่าคืนก็แค่เปิดประตูหน้าบ้านออกมายืนตรงทางเดินของอาคาร โฮ-กเยเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าคืนนี้ ภาพวิวเบื้องหน้าบดบังแสงของดวงดาว ไม่มีดาวให้เห็นแม้แต่ดวงเดียว ยาย... ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดว่ายายอาจกลายเป็นดาวดวงหนึ่งบนฟากฟ้า ในตอนนั้นตัวเขายังไม่รู้ประสา พอมีความบริสุทธิ์หลงเหลืออยู่บ้าง โฮ-กเยก้าวเท้าเข้าไปในบ้านว่างเปล่าและมีดมืด อดคิดไม่ได้ว่า

ท่ามกลางแสงไฟระยิบระยับงดงามของเมืองนี้กำลังมีความลับชั่วร้าย
ซุกซ่อนอยู่ มันคือมูมมอของไฮ-กเยต่อโลกใบนี้